

«Fem un brindis per la vida»

Presentada a la secció oficial del Festival de Venècia, *Los lazos que nos unen* és una pel·lícula que s'inscriu en aquesta tradició del cinema francès que prefereix la intimitat a la grandiloquència. La seva ambició no és impressionar amb girs narratius, sinó acompanyar l'espectador en un relat on el fet quotidià es converteix en matèria cinematogràfica. No desborda entusiasme ni pretén revolucionar el gènere, però la seva honestat li confeix un pes propi.

La història arrenca amb un grup de personatges que, sense planejar-ho, comencen a compartir espais i responsabilitats. Sembla que la història girarà al voltant de Sandra (Valeria Bruni Tedeschi), la veïna que es veu forçada a ajudar a cuidar el fill de la parella que viu al davant porta per porta, però que acabarà establint un lligam emocional amb ell, així com amb el pare de la criatura (Pio Marmaï). Però a mesura que avança la pel·lícula ens anirem adonant que res és el que sembla i que estem davant una història coral, on tothom formarà part (a la seva manera) d'un cercle familiar d'allò més peculiar.

Peculiar? El que és interessant no és tant l'argument com la mirada que la directora proposa: la constatació que avui dia hi ha moltes formes possibles de família, algunes nascudes de llaços biològics, d'altres de l'elecció mútua, de l'afecte o de la necessitat compartida. I ho fa amb discreció, sense discursos, com si ens convidés a observar la vida mateixa desenvolupar-se davant nostre.

Hi ha moments que es queden gravats per la seva senzillesa, com aquest menjar improvisat en una cuina estreta, on plats, rialles i confidències circulen sense jerarquies. No hi ha un model de família clàssic que organitzi l'escena, sinó un conjunt de presències diverses que, sense proposar-s'ho, generen calor i pertinença. Aquest és el gran encert del film: mostrar-nos que el que és familiar no és una estructura fixa, sinó una emoció que brolla dels gestos compartits.

La posada en escena no fa més que reforçar aquesta sensació de proximitat. La càmera s'acosta a les cares sense envair-les, les segueix a les rutines, i s'atura en els silencis tant com en les paraules. A estones, el ritme pot resultar massa pausat,

LOS LAZOS QUE NOS UNEN

L'attachement

País: França, 2024

Direcció: Carine Tardieu

Guió: Carine Tardieu, Raphaële Moussafir, Agnès Feuvre, Agnès de Sacy

Intèrprets: Valeria Bruni Tedeschi, Pio Marmaï, Vimala Pons

Gènere: Drama

Durada: 106 min

Idioma: Francès

Subtítols: Castellà

com si la pel·lícula s'acontentés a observar sense arribar a aprofundir en alguns conflictes. Aquesta contenció, però, és coherent amb la proposta: l'important no són els grans drames, sinó els vincles subtils que es van teixint amb el temps.

Potser el film de Carine Tardieu no provoqui un entusiasme immediat. Hi ha qui li podria retreure certa falta de risc, com si es refugiés en un terreny massa còmode. I, tanmateix, hi ha una veritat que es manté després de veure-la: la d'haver assistit a un retrat sincer de com els afectes, en la seva diversitat, sostenen les nostres vides. El film no busca commocionar, sinó deixar un ressò suau, una reflexió que es revela a poc a poc.

Perquè, al final, encara que parli de famílies i de vincles, la pel·lícula ens recorda que en realitat està parlant d'una cosa més essencial: de l'amor. Aquest amor que no necessita etiquetes, que es manifesta en un gest de cura, una acció desinteressada, una taula compartida, una complicitat inesperada. L'amor com a força que ens manté dempeus, que dona sentit a allò que fem i que converteix la nostra existència en una cosa que val la pena. Són aquests llaços que ens uneixen, en definitiva, un recordatori que els afectes que triem són el veritable motor de la vida.

Com proposa la sogra a les postres de l'esmentat dinar: «Fem un brindis per la vida!».

Jordi Camps Linnell

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona